

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobkyně: **B. H.**
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
se sídlem Černého 517/13, Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. února 2017, č. j. KUKHK-5350/DS/2017/Er,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 3. 11. 2016, č. j. ODP/98947-2016/crn 4680-2016/crn/10, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“), a uložil jí pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že porušila ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatelka motorového vozidla tovární značky FORD, registrační značky x, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, dne 8. 11. 2015 v 14:18 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a - „Obec“ a IS 12b - „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 86 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 83 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhla jeho zrušení, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní námitky soustředila do následujících bodů.
4. V prvním z nich namítla, že výzva dle § 125k zákona o silničním provozu neobsahovala dostatečně určitý popis skutku, nebylo z ní možno dovodit, kde přesně k údajnému překročení rychlostního limitu došlo. Žalobkyně proto nemohl ověřit, zda v místě spáchání přestupku tento limit vůbec platil a nebyla jí tak dána možnost se informovaně rozhodnout, zda určenou částku zaplatí nebo zvolí jiný postup.
5. V druhém žalobním bodu žalobkyně sdělila, že správní orgán neprovedl nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť ačkoli mu žalobkyně sdělila, kdo její vozidlo v okamžiku změření řídil (pan N.), správní orgán s touto osobou nezahájil řízení o přestupku. Správní orgán mylně doručoval označenému řidiči, jako by měl v místě svého zaměstnavatele poštovní schránku, což ale není obvyklé. Ačkoliv mu zřejmě bylo známo, že pan N. si na žalobkyni uvedené adrese nepřebírá poštu, přesto jeho kroky spočívaly v podstatě pouze v tom, že jmenovaného na této adrese kontaktoval, což bylo předem odsouzeno k neúspěchu.
6. Správní orgán tak měl postupovat buď dle § 37 odst. 3 správního řádu nebo označenému řidiči ustanovit opatrovníka pro doručování nebo mu měl doručovat veřejnou vyhláškou. Případně měl požádat o součinnost vietnamské státní orgány nebo Vězeňskou službu ČR. Žalobkyně se také ohradila proti závěrům správního orgánu, že jmenovaný se na území České republiky nezdržoval. Pokud správní orgány rozhodovaly na základě skutečností známých jim z úřední činnosti (četnost označování dané osoby jako řidiče vozidel různých provozovatelů vozidel), měly žalobkyni dát možnost se s těmito podklady seznámit. Žalovaný tyto případy navíc nekonkretizoval.

7. Dalším pochybením, nazvaným „*Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy*“ vytýkala žalobkyně správnímu orgánu, že dostatečně neodůvodnil svůj závěr o tom, že zařízení, prostřednictvím něhož byl zjištěn údajný správní delikt, je tzv. automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán taktéž nesdělil, jaké znaky musí zařízení vykazovat, aby se jednalo o automatizovaný prostředek používaný bez obsluhy, a neprovedl srovnání, zda znaky použitého zařízení odpovídají těmto znakům. Žalobkyně uvedla, že žalovaný odkázal na stanovisko Ministerstva dopravy, které ale nebylo obsahem správního spisu a rovněž nebylo provedeno jako důkaz a poukázala na to, že ani další listiny (např. Návod k obsluze) nebyly jako důkaz provedeny. Ze snímků ve správním spise není zřejmé, že byly skutečně pořízeny v obci Choustníkovo Hradiště. Žalobkyně rovněž namítla, že nebylo prokázáno, že strážníci obecní policie, kteří prováděli měření rychlosti, měli písemné zmocnění od dané obce ve smyslu zákona o obecní policii. Záznam o měření je tak nepoužitelným důkazem dle ustanovení § 51 správního řádu, neboť lze s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* předpokládat, že tato zákonná podmínka nebyla splněna.
8. Ve čtvrtém bodu žaloby žalobkyně konstatovala, že téměř polovina úseku mezi dopravními značkami IS 12a a 12b neprochází zastavěným územím obce. Správní orgán měl tedy pochybit v tom, že neprovedl dokazování, které by potvrdilo, že celý měřený úsek probíhal zastavěným územím obce, např. doložením kopií územních plánů. Totéž se týká umístění dopravních značení na začátku a konci obce. Svoje tvrzení podpořila snímky mapových podkladů daného úseku. Žalobkyni rovněž není jasné, proč správní orgán odečetl od naměřené rychlosti odchylku 3 km/h, z jakého podkladu takový postup vyplývá.
9. V návaznosti na to správním orgánům žalobkyně vytkla, že pokud v celé délce tohoto úseku není stanoven rychlostní limit 50 km/h, nebylo tedy prokázáno, že řidič vozidla překročil uvedený rychlostní limit právě v těch místech, kde platil. Výrok rozhodnutí proto považovala z toho důvodu za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Navíc jí nebylo srozumitelně vysvětleno, kde mělo ke správnímu deliktu dojít, tedy kde začínal a kde končil měřený úsek. Nebylo jí tedy umožněno namítat např. to, že v úseku, kde došlo k měření, rychlostí limit neplatil.
10. V šestém žalobním bodu žalobkyně namítla, že správní orgán rozhodoval podle novější právní úpravy, než která byla účinná v době spáchání údajného správního deliktu. Navíc od spáchání údajného správního deliktu do vydání napadeného rozhodnutí nabylo účinnosti několik novel právních předpisů, na základě kterých bylo rozhodováno, např. novela zákona o silničním provozu č. 298/2016 Sb. nebo novely zákona o přestupcích č. 191/2016 Sb., č. 178/2016 Sb. a č. 204/2015 Sb. Správní orgány proto měly přezkoumatelně odůvodnit, proč je novější právní úprava pro žalobkyni příznivější, což se nestalo.
11. V sedmé žalobní námitce žalobkyně uvedla, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou pak nepřezkoumatelná také proto, že se zjevně jedná toliko o mechanicky „vyplněné“ šablony, nikoli o rozhodnutí, která by byla výsledkem myšlenkové a tvůrčí činnosti, kterou je nutné při právním posouzení konkrétního případu vynaložit.
12. Žalobkyně v osmém bodu žaloby rovněž konstatovala, že jí je známo, že žalovaný konstantně v odvolacím řízení zrušuje napadená rozhodnutí, pokud správní orgán neprovedl při ústním jednání nebo při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy,

které užije při rozhodování. Žalobkyně uvedla, že k této otázce podala žádost o informace žalovanému a že po jejich získání je předloží při soudním jednání. Za zásadní považuje otázku, zda se skutečně vytvořila rozhodovací praxe správního orgánu. Pokud ano, měl žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit, jelikož ten neprovedl jako důkaz všechny podklady rozhodnutí.

13. V další námitce žalobkyně namítala, že jí správní orgán zkrátil na jejím právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Sdělil jí totiž, že má právo vyjádřit se k podkladům pouze osobně v kanceláři oprávněné úřední osoby, v primárně přesně určeném termínu. Žalobkyně pro toto omezení práva neshledává žádnou zákonnou oporu. Zmocněnec žalobkyně, s ohledem na své pracovní vytížení, pak na realizaci tohoto práva rezignoval, jelikož se skutečně domníval, že tak lze učinit v tomto případě pouze a jedině osobně.
14. Další ze žalobních bodů obsahoval námitku, že nebylo provedeno ústní jednání či dokazování mimo ústní jednání za osobní účasti žalobkyně. Ta je přesvědčena, že takový postup jí krátil na jejím právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně měla právo na to, aby věc byla projednána za přítomnosti její a jejího obhájce a aby se mohla vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Toto pochybení shledala zásadním, jelikož provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.
15. Žalobkyní byla namítána i protiústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kdy shledala, že fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla.
16. Poslední (dvanáctá) žalobní námitka pak v sobě zahrnuje celou řadu různých tvrzení. Žalobkyně rozporuje splnění povinnosti uveřejnit informaci o zřízení stálého automatického systému k pořizování obrazového záznamu z místa veřejně přístupného dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, zákonnost tzv. úsekového měření rychlosti, dodržení § 79a zákona o silničním provozu, protože není jasné, jaký subjekt měřil rychlost vozidla, zákonnost plošného a hromadného fotografování vozidel v obci, správnost měření rychlosti (tedy zda probíhalo v souladu s Návodem k obsluze měřícího zařízení) a řádnou údržbu měřícího zařízení coby předpoklad správnosti měření.
17. Dále namítá, že platný právní řád nezná skutkovou podstatu přestupku spočívajícího v překročení nejvýše dovolené rychlosti na základě úsekového měření rychlosti, tedy překročení nejvýše dovolené průměrné rychlosti v rámci delší trasy, a že osoba, která jménem Policie ČR určila obecní policii místo měření nebyla k tomuto řádně pověřena a to rozkazem, pokynem nebo organizačním řádem příslušné součásti Policie ČR.
18. Krajský soud nepovažuje za nutné, aby obsah žaloby popisoval podrobněji, neboť v konkrétnostech se bude jednotlivým žalobním bodům věnovat v nalézací části tohoto rozsudku a obsah žaloby je ostatně účastníkům řízení dobře znám.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

19. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakoval skutkový stav případu. Žalovaný rovněž podotkl, že správní řád předpokládá možnost rozhodovat meritorně bez nařízení ústního jednání. To se nařídí pouze v případech, kdy to stanoví zákon a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení

a uplatnění práv účastníků nezbytné. Žalobkyně byla o postupu řádně informována a mohla uplatnit své právo i ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu.

20. Žalovaný znovu upozornil na listiny a podklady rozhodnutí, z nichž při rozhodování vycházel. Poznamenal, že ve správním spisu i na veřejně dostupných internetových portálech se nalézají dokumenty, které dle jeho názoru vyvrací námitky žalobkyně, že soukromoprávní subjekt mohl do chodu měřicího zařízení zasahovat. Konstatoval, že vlastní měření probíhá bez zásahu lidského činitele, je zcela automatické a nevyžaduje trvalou obsluhu. Zařízení je každoročně ověřováno a má veškerá potřebná povolení.
21. Závěrem žalovaný uvedl, že veškeré námitky mohla žalobkyně uplatnit již v rámci odvolacího řízení. Namísto toho uvedla pouze tolik, že napadá rozhodnutí v plném rozsahu bez konkretizace námitek. Ty účelově přesunula až do žaloby. Žalovaný proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Jednání před krajským soudem

22. K jednání soudu dne 21. 3. 2019 se účastníci nedostavili, obě strany se z jednání řádně omluvily a souhlasily s tím, aby bylo jednáno v jejich nepřítomnosti.
23. Po zahájení jednání byl přečten obsah žaloby včetně obrazové přílohy na čl. 14, napadeného rozhodnutí žalovaného a vyjádření žalovaného k žalobě.
24. Následně provedl krajský soud níže uvedené důkazy, když přečetl obsah:
- návodu k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o. včetně certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012,
 - stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013,
 - smlouvy o nájmu zařízení a poskytování služeb, uzavřené mezi společnostmi Gemos CZ, s. r. o., coby pronajímatelem, a městem Dvůr Králové nad Labem, coby nájemcem ze dne 2. 12. 2013, včetně příloh,
 - příslušné části webových stránek města Dvůr Králové nad Labem a obce Choustníkov Hradiště.
25. Dále provedl krajský soud důkaz níže označenými částmi správního spisu, když přečetl obsah:
- čl. 11 – vyjádření Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 11. 1. 2016,
 - čl. 12 – sdělení Ministerstva vnitra ze dne 18. 1. 2016,
 - čl. 13 – ověřovacího listu č. 8012-OL-70076-15,
 - čl. 14 – veřejnoprávní smlouvy č. KTÚ/VERJ-2013/590 mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkov Hradiště ze dne 12. 6. 2013,
 - čl. 16 – výpisu z usnesení zastupitelstva obce Choustníkov Hradiště ze dne 7. 6. 2013 o schválení shora uvedené veřejnoprávní smlouvy a výpisu z usnesení zastupitelstva města Dvůr Králové nad Labem ze dne 6. 6. 2013 o schválení shora uvedené veřejnoprávní smlouvy,
 - čl. 15 – rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, čj. 11801/VZ/2013-2,

čl. 17-18 - vyjádření Policie ČR, Dopravního inspektorátu Trutnov k návrhům úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ze dne 31. 12. 2014, včetně přílohy č. 1 – Lokality úsekového měření rychlosti.

26. Po krátké poradě senátu bez přerušení jednání pak bylo rozhodnuto, že nebudou provedeny žalobcem navržené důkazy:

- územním plánem obce Choustníkovo Hradiště,
- čtením zpráv z regionálních novin o měření rychlosti v obci Choustníkovo Hradiště,
- svědeckou výpověď starosty obce Choustníkovo Hradiště a vedoucího městské policie Dvůr Králové nad Labem k otázce vlastnictví, nájmu a obsluhy měřicího zařízení a k otázce fotografování motorových vozidel v obci,
- protokoly o údržbě měřicího systému a o čištění čoček kamer,
- sbírkou rozkazů a organizačním řádem příslušné policejní složky.

27. Poté již krajský soud přistoupil k rozhodnutí ve věci.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

28. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

29. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel dne 10. 1. 2016 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 8. 11. 2015 v 14:18 hod., kdy nezjištěný řidič motorového vozidla tovární značky FORD, registrační značky x, na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a - „Obec“ a IS 12b - „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 86 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 83 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.

30. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán I. stupně dne 29. 1. 2016 žalobkyni výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu

31. Na výzvu žalobkyně reagovala prostřednictvím zmocněnce (společnost ODVOZ VOZU s. r. o., IČ: 03724026), který uvedl, že vozidlo v předmětný čas řídil L. H. N., nar. ..., trvale bytem 58 D. B. P., H. P., V., doručovací adresa A. 362/11, P.-V., zaměstnanec zmocněnce žalobkyně, který přebírá poštu na adrese sídla uvedené společnosti, x.

32. Správní orgán I. stupně písemností ze dne 19. 2. 2016 předvolal jmenovaného k podání vysvětlení na doručovací adresu v Praze, zásilka byla vrácena zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Poté žalovaný písemností ze dne 19. 7. 2016 předvolal

jmenovaného k podání vysvětlení na adresu jeho místa pobytu ve Vietnamu, ale zásilka se vrátila se stejným výsledkem.

33. Správní orgán následně založil do správního spisu vyjádření Ministerstva vnitra ze dne 18. 1. 2016, dle něhož jmenovaný neprochází Cizineckým informačním systémem, tedy nemá na území České republiky udělen jakýkoliv druh pobytu, ani o něj nežádal. O jmenovaném nemají žádné informace. Dále sdělení Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 11. 1. 2016, dle něhož tato osoba neprochází žádnou z evidencí, na území České republiky v minulosti nepobývala ani o pobyt nežádala.
34. Správní orgán poté věc dne 5. 9. 2016 odložil s odkazem na § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona.
35. Písemností ze dne 5. 9. 2016 vyrozuměl žalobkyni o zahájení správního řízení, o provedení důkazů mimo ústní jednání v termínu 4. 10. 2016 a poučil ji o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve stanovené lhůtě, nejpozději do 11. 10. 2016. Tato písemnost byla zmocněnci žalobkyně doručena 5. 9. 2016. Ve stanovený termín správní orgán provedl dokazování bez přítomnosti žalobkyně i jejího zmocněnce, kteří se bez omluvy nedostavili. O tom byl sepsán téhož dne Protokol. Žalobkyně následně nevyužila ani možnosti seznámit se s poklady pro rozhodnutí.
36. Dne 3. 11. 2016 vydal správní orgán I. stupně shora již citované rozhodnutí, jímž rozhodl o spáchání správního deliktu žalobkyní a uložil jí pokutu ve výši 2 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
37. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně blanketní odvolání, odvolací námitky ani přes výzvu správního orgánu nespecifikovala.
38. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

B. Právní závěry

39. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
40. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány

alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobily změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobily změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci – pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů – nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

41. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: *„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho*

odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

42. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

43. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

1. Porušení § 125h zákona o silničním provozu

44. Správní orgán ve výzvě dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu specifikoval předmětný skutek tak, že dne 8. 11. 2015 v 14:18 hod. blíže neustanovený řidič motorového vozidla tovární značky FORD, registrační značky 7U19933, překročil na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a - „Obec“ a IS 12b - „Konec obce“, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h. Z uvedené specifikace přestupkového jednání je dle krajského soudu zcela zřejmé, kde k němu došlo a v čem spočívalo.

45. Pokud snad měla v tomto směru nějaké nejasnosti žalobkyně, nic jí nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktovala a mohly být odstraněny. Z postupu žalobkyně je ale zřejmé, že žádné takové pochybnosti v tu dobu neměla, protože prostřednictvím svého zmocněnce na výzvu zareagovala se zcela zřetelným sdělením, kdo její vozidlo v tu dobu a na tom místě řídil a kdo se tedy přestupkového jednání dopustil. Specifikaci daného přestupkového jednání tak v tu dobu považovala za zcela nespornou.

46. Pokud tedy dnes namítá, že tomu tak nebylo a že nevěděla, jaký postup má zvolit, je nutno takovou námitku považovat za ryze účelovou, v rozporu s tehdejšími jednáním žalobkyně.

2. Nezbytné kroky

47. Žalobkyně tvrdila, že správní orgán neučinil všechny potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

48. Správní orgán mylně doručoval označenému řidiči, jako by měl v místě svého zaměstnavatele poštovní schránku, což ale není obvyklé. Dle žalobkyně vzniklou situaci, kdy podle správního orgánu nevyplývala z jejího podání adresa, na které by byl pan N. kontaktní, měl správní orgán řešit postupem podle § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění. Jednalo se totiž o případ, kdy sdělení o totožnosti řidiče vozidla fakticky neobsahovalo náležitosti dle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, bylo vadné, neboť nevedlo ke zjištění totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Dané podání tedy trpělo vadami pro nedostatek náležitostí, které měl správní orgán odstranit postupem dle § 37 odst. 3 správního řádu. Měl tedy žalobkyni, resp. jejího zmocněnce, vyzvat, aby tuto vadu odstranili.

49. Žalobkyně pokračovala s tím, že pokud bylo správnímu orgánu I. stupně z jeho úřední činnosti známo, že pan N. na dané adrese není kontaktní, tak mu měl ustanovit

opatrovníka ve smyslu § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, nebo mu doručovat veřejnou vyhláškou dle § 25 odst. 1 téhož zákona.

50. Dále žalobkyně vytknula správním orgánům, že pokud postupovaly na základě skutečností známých jim z úřední činnosti (právě ohledně opakovaného označení pana N. jako řidiče), měly ji o tom vyrozumět před vydáním rozhodnutí, jinak zkrátily její možnost seznámit se s tímto podkladem a vyjádřit se k němu. Nespecifikovaly ani, v kterých konkrétních řízeních tyto skutečnosti zjistily.
51. Za nesprávný označila žalobkyně též závěr správního orgánu, podle něhož se pan N. nevyskytoval v době spáchání přestupku na území České republiky, neboť to nevyplyvá ze sdělení orgánů veřejné moci, na které se správní orgán obrátil.
52. Z nich je naopak zřejmé, že tyto orgány nemají o současném pobytu jmenovaného na území České republiky žádné informace. Ze skutečnosti, že určitá osoba nemá dle evidencí veřejné správy na území České republiky povolen pobyt, resp. že se v nich nevyskytuje, ale nelze učinit závěr, že se taková osoba na daném území skutečně nevyskytuje.
53. Po projednání žaloby dospěl krajský soud k závěru, že námitka o neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku a tím i tvrzení o nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu se žalobcem ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, je nedůvodná. Vycházel přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž je pod body 16 a násl. uvedeno k dané otázce toto:

„Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125b odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o

silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“

Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

54. Žalobkyni byla bezvadná výzva dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu zaslána, a ta na ni následně reagovala sdělením, že vozidlo měl řídit pan L. H. N., zaměstnanec této společnosti, který přebírá poštu na adrese sídla společnosti x, trvale bytem 58 D. B. P., H. P., V. Správní orgán se pokusil dotyčnou osobu kontaktovat, kdy na žalobkyni uvedenou adresu zaslal výzvu k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Zásilku si však nikdo nevyzvedl, adresát je na této adrese neznámý, proto byla po úložní době vrácena zpět odesílateli. Stejně dopadl i pokus zaslat výzvu uvedené osobě na adresu jejího žalobkyni uvedeného bydliště ve Vietnamu. Vracené zásilky jsou součástí správního spisu.
55. Krajský soud konstatuje, že pokud provozovatel označí osobu řidiče a ten poté nepřebírá poštovní zásilky nebo je na adrese neznámý, tzn., že se mu nedaří doručovat, je nutné v takovém případě řízení o přestupku odložit či zastavit a lze mít tedy za to, že ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil správní orgán I. stupně

v tomto případě nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, než zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Krajský soud proto neshledává ve shora uvedeném postupu prvoinstančního správního orgánu žádné pochybení.

56. Navíc třeba dodat, že rovněž krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že pan L. H. N., nar. ..., je uváděn zastupující společností ODVOZ VOZU, s.r.o., jako řidič vozidla v analogických řízeních u něj vedených, viz např. sp. zn. 30 A 146/2016 nebo 30 A 20/2017.
57. Je tak možno zkonstatovat, že Městský úřad Dvůr Králové nad Labem, odbor dopravy a silničního hospodářství, se pokusil v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu o doručení uvedené písemnosti, kterou chtěl dle § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění, vyzvat označenou osobu k podání vysvětlení ohledně dané delikttní věci, a to na adresu, kterou uvedla samotná žalobkyně (její zmocněnec). Nebylo jeho povinností žádat za dané situace o součinnost vietnamské státní orgány ani české orgány označené žalobkyní v žalobě, tedy Vězeňskou službu ČR. Podle krajského soudu tak učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.
58. Za nadbytečný má krajský soud návrh žalobkyně, že když se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt s jí označeným řidičem, tak že se měl obrátit na ni samotnou. K tomu totiž jednak neměl správní orgán žádný zákonný důvod, a krom toho je přeci normální a logickou reakcí běžného občana, že na výzvu správního orgánu ke sdělení k osobě řidiče uvede hned svoji verzi a všechny indicie k ní.
59. Ostatně ani v žalobě v tomto směru žalobkyně nic neuvedla, kromě obecných proklamací. A nestalo se tak ani při jednání soudu. Žádné důkazy pro tato svá tvrzení krajskému soudu nepředestřela. A to ani takové důkazy, které by prokazovaly její tvrzení, že pan N. byl zaměstnancem jejího zmocněnce. Za takové situace však neexistovaly skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě a správní orgán I. stupně postupoval správně, když řízení o přestupku nezahájil a věc odložil.
60. Dále si je třeba uvědomit, že přestupkové řízení je řízením zahajovaným v převážné většině z úřední povinnosti, tak jako by tomu bylo ostatně i v daném případě. Než k takovému řízení ale správní orgán přistoupí, musí mít dostatečné indicie k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání skutečně dopustit. Před vlastním zahájením přestupkového řízení tedy existuje určité období „zjišťovací“, v němž správní orgán sumarizuje a hodnotí dostupné podklady, jež by mohly k zahájení přestupkového řízení vést. Byť při nich může správní orgán provádět celou řadu úkonů, tak vzhledem k tomu, že ještě není vedeno vlastní přestupkové řízení, které je řízením správním, nevztahují se na ně ustanovení části druhé správního řádu, nazvané „Obecná ustanovení o správním řízení“. Tedy ani ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu, které upravuje doručování úředních písemností veřejnou vyhláškou osobám neznámého pobytu a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy či ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) téhož zákona, podle něhož správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu a sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Vytýkala-li proto žalobkyně správnímu orgánu porušení těchto zákonných ustanovení v době, kdy žádné přestupkové řízení vedeno nebylo, mýlila se. Ostatně těžko si lze představit, co by v té době, kdy přestupkové řízení ještě nebylo vedeno, měl např. takový opatrovník za úkol. Při pojetí, z něhož žalobkyně vycházela, snad jedině

přidat se k hledání údajného přestupce. I to svědčí o neopodstatněnosti uvedených námitek a jejich iracionalitě.

61. Totéž lze říci i o námitce, že pokud z podání žalobkyně nevyplývala kontaktní adresa pana N., tak že měl být tento nedostatek řešen postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu. Rovněž tento institut je upraven v části druhé správního řádu, jejím oddílu 2, nazvaném „Úkony účastníků“, tedy je pro něj prostor v již zahájeném správním řízení. To nejen že nebylo vedeno (viz vpředu), ale žalobkyně v něm ani nemohla vystupovat jako jeho účastník, k jehož návrhu by mělo být vedeno. Vždyť žalobkyně se za přestupce neoznačila.
62. Krajský soud ještě dodává, že žalobkyně byla správním orgánem I. stupně řádně informována o tom, že má možnost seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním, kdy tak může učinit a jakým způsobem (viz shora). Neučinila tak. Těžko tedy dnes může správnímu orgánu vytýkat, že ji s těmi kterými důkazy nebo zjištěními známými mu z úřední činnosti měl před vydáním rozhodnutí seznámit. Správní orgán se o to pokusil, ale tato snaha zůstala ze strany žalobkyně bez odezvy.
63. Krajský soud je vzhledem k uvedenému přesvědčen o tom, že správní orgán podnikl potřebné úkony ke zjištění pachatele přestupku, že další již nebyly třeba. Ad absurdum by totiž pod požadavek žalobkyně „podnikat veškeré možné kroky“ bylo možno zahrnout i vyhlášení celostátního pátrání, což by byl prostředek zjevně neadekvátní, zvláště pak za situace, kdy je znám provozovatel vozidla, vlastník nástroje spáchání protiprávního skutku.

3. Automatizovaný technický prostředek bez obsluhy

64. a) Předně nutno zmínit, že správní orgán I. stupně svůj závěr, že se ohledně použitého rychloměru jednalo o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, opřel o důkazy založené ve správním spisu (tj. např. ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 16. 3. 2015, č. 8012-OL-70076-15, vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 12. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel č. j. KRPH-597-188/Čj-2014-051006, včetně Přílohy č. 1 – Lokality úsekového měření rychlosti, veřejnoprávní smlouvu ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště či rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, č. j. 11801/VZ/2013-2). Krajský soud je proto toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy.
65. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
66. Krajský soud proto neshledává závadným, pokud je při výkladu tohoto neurčitého právního pojmu ze strany správních orgánů používán interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast. V daném případě tedy zmíněné Stanovisko Ministerstva

dopravy, které krajský soud provedl při jednání jako důkaz, v němž je tento pojem vykládán a jsou v něm vymezena jeho definiční kritéria.

67. Ministerstvo dopravy ve Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy uvádí:

„Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“ Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována „skutečnost, že po uvedení měřicího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřicí zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik zjistitelná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“

68. Krajský soud se ve shodě se správními orgány s těmito definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“ dle jeho názoru přiléhavě vystihují.
69. Že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, pak dokládají jak shora zmíněné důkazy provedené již správními orgány, tak rovněž již citovaný Návod k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti GEMOS CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12, který jako důkaz provedl při jednání krajský soud.
70. Hned v bodě 1. 1. uvedeného Certifikátu je daný rychloměr definován jako „silniční úsekový rychloměr s dlouhým měřicím úsekem“, který je určen „k automatickému měření průměrné rychlosti a dokumentaci překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel.“
71. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je pak zřejmá z dalšího obsahu jak Návodu k jeho obsluze (viz např. bod 2. – Ovládání rychloměru nebo bod 3.1. – Kontrola značky), tak zmíněného Certifikátu (viz např. bod 1.3. – Uspořádání rychloměru nebo bod 1.4. – Snímek měřeného vozidla). Obsahy obou těchto důkazů nepovažuje krajský soud za potřebné v plném rozsahu opisovat, v podrobnostech na ně proto odkazuje.
72. Stejně jako na citované důkazy, které již provedly správní orgány ve správním řízení (a které krajský soud z opatrnosti provedl také při jednání ve věci). Také ty závěr, že rychlost vozidla žalobkyně byla v daném případě změřena za pomoci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, prokazují.
73. b) K dalším námitkám krajský soud konstatuje, že jestliže byly okolnosti vztahující se k měření rychlosti v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobkyně je chtěla zpochybnit, měla kromě pouhých hypotetických pochybností

nabídnout k tomu relevantní tvrzení či uvést, na jakém základě se některá z jí namítaných skutečností měla stát. Krajský soud zastává názor, že skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl zahájit řízení ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti, tj. že fotografie z místa spáchání přestupku nebyla pořízena v jiném místě než v obci Choustníkovo Hradiště, že vozidlo na fotografii není falzifikát apod. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).

74. Krajský soud tedy uzavírá, že záznam pořízený silničním radarovým rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, dokumentuje dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrný typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Správní orgány braly v potaz záznam o měření ze dne 8. 11. 2015, ke kterému byla doložena fotodokumentace, která taktéž obsahovala záznam automatizovaně naměřených informací. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti. Uvedeným námitkám tedy přisvědčit nemohl.
75. c) Pokud jde o oprávnění strážníků Městské policie Dvůr Králové nad Labem k měření rychlosti v daných místech, krajský soud odkazuje na příslušný souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření rychlosti ve smyslu ustanovení § 79a zákona o silničním provozu. Jedná se o vyjádření Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ze dne 31. 12. 2014. Dále na veřejnoprávní smlouvu č. KTÚ/VERJ-2013/590 mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště ze dne 12. 6. 2013, výpis z usnesení zastupitelstva obce Choustníkovo Hradiště ze dne 7. 6. 2013 o schválení shora uvedené veřejnoprávní smlouvy, výpis z usnesení zastupitelstva města Dvůr Králové nad Labem ze dne 6. 6. 2013 o schválení shora uvedené veřejnoprávní smlouvy a rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, čj. 11801/VZ/2013-2.
76. Všechny zmíněné dokumenty byly v platnosti v době spáchání přestupku. Z obsahu těchto listin plyne souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření v daných místech v rámci součinnosti ve smyslu ustanovení § 79a zákona o silničním provozu.

4. Rychlostní limit

77. Žalobkyně dále považovala žalované rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť správní orgán nepřesně určil místo spáchání údajného správního deliktu, ani neodůvodnil závěr o tom, že se správní delikt stal v zastavěném území a že se na daném místě skutečně nacházely dopravní značky č. IP 12a a č. IP 12b. Žalobkyně tvrdila (a svoje tvrzení podpořila mapovými podklady, které soud jako důkaz provedl při jednání), že dopravní značky č. IP 12a - „Obec“ a č. IP 12b - „Konec obce“ jsou v obci umístěny ještě mimo zastavěné území, resp. že téměř polovina úseku mezi těmito dopravními značkami patrně prochází mimo zastavěné území. Dle žalobkyně tak správní orgány pochybily, pokud neprovedly dokazování, z něhož by vyplývalo, že celý měřený úsek probíhal zastavěným územím (např. předložením kopie územního plánu). Pokud by tomu tak totiž nebylo, neplatil by dle názoru žalobkyně po celém měřeném úseku rychlostní limit 50 km/h.
78. Krajský soud v souvislosti s danou problematikou předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 2 As 145/2018-13, v němž se ztotožnil a poukázal na přílehlavý rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 8. 2017, č. j. 33 A 82/2015 - 41, dle něž *„vymezení obce pro účely zákona o silničním provozu je třeba považovat za autonomní definici, která sleduje čistě potřeby úpravy pravidel provozu na pozemních komunikacích. „Zastavěné území“ představuje obecný (z hlediska logiky „rodový“) formální znak obce ve smyslu zákona o silničním provozu, který znamená toliko, že obec by měla být vymežována na pozemních komunikacích dopravními značkami v zásadě v zastavěném území (tzv. intravilánu), nikoliv mimo ně. Z hlediska působení pravidel silničního provozu je ovšem zásadní, v jakém úseku je obec na pozemní komunikaci skutečně dopravními značkami vyznačena, nikoliv zda se skutečně jedná či nejedná o zastavěné území. To neplatí pouze na účelových komunikacích, kde se obec dopravní značkou nevymezuje a kde se musí účastník silničního provozu orientovat podle charakteru okolí, případně v situacích, kdy by z jiných důvodů dopravní značka vymežující „obec“ na předmětné pozemní komunikaci chyběla (viz k tomu podrobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 183/2012 - 50). Z hlediska jízdy po silnici první třídy, o kterou se v posuzované věci jednalo, při níž došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti, však může mít skutečnost, že její část dopravní značkou vyznačená jako „obec“ nevede zastavěným územím, vliv pouze z hlediska hodnocení společenské nebezpečnosti (škodlivosti) spáchaného přestupku, nikoliv však na samotnou kvalifikaci pod příslušnou skutkovou podstatu překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci.“*
79. S uvedenými právními závěry se plně ztotožňuje i zdejší soud a dodává v návaznosti na ně následující. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 8. 11. 2015 je přestupkem dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o více než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o více než 30 km.h⁻¹. Jedná se tedy o přestupek spáchaný v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.
80. Pro naplnění skutkové podstaty žalobkyni vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu. Aplikace jiného, např. stavebního, zákona není v tuto chvíli na místě, neboť touto problematikou se správní orgán zabývá již v okamžiku vydání opatření obecné povahy v souvislosti s umístěním značek určujících začátek a konec obce. Proto krajský soud nepovažoval za

potřebné provádět důkaz územním plánem obce Choustníkovo Hradiště, jak vytýkala žalobkyně správním orgánům.

81. Že se měřený úsek skutečně nachází na silnici č. I/37 v obci Choustníkovo Hradiště mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupku, z fotodokumentace, z ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne 16. 3. 2015, č. 8012-OL-70076-15, z veřejnoprávní smlouvy ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště, a z vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 12. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, č. j. 11801/VZ/2013-2.
82. Žalobkyně vytýká správním orgánům, že nezjišťovaly umístění dopravního značení na začátku a konci obce Choustníkovo Hradiště, stejně jako kde měřený úsek začínal a končil. Toto tvrzení není jednak pravdivé, protože jak už uzavřel krajský soud shora, z citovaných důkazů má ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel na území obce ve smyslu ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Tyto skutečnosti navíc žalobkyně nijak nevyvrátila. Tvrzená obava z toho, zda skutečně celý měřený úsek probíhal územím obce, tedy zda po celé délce měřeného úseku platil rychlostní limit 50 km/h, totiž není v žalobě podložena jediným relevantním důkazem. Mapové podklady, které přiložila k žalobě, takovými důkazy nejsou, neboť její tvrzení nikterak neprokazují. To je tak v tomto směru pouze ničím nepodloženou hypotézou.
83. Pokud jde o námitku, že měřený úsek měřil zhruba 1 km a tedy že v něm mohlo dojít k opakovanému překročení rychlosti, což výrok rozhodnutí nezohledňuje a je z toho důvodů nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, krajský soud konstatuje, že žalobkyně zcela opominula právě tu skutečnost, že se jednalo o úsekové měření rychlosti. Jeho princip spočívá právě v tom, že není měřena momentální rychlost jedoucího vozidla v tom kterém místě, ale že je měřena průměrná rychlost vozidla v určitém úseku. Ano, to samozřejmě předpokládá, že rychlost vozidla v průběhu průjezdu měřeného úseku kolísá (tedy při měření rychlosti v obci může třeba i opakovaně klesnout pod povolenou hranici 50 km/h). To však nic nemění na tom, že je měřena průměrná rychlost v daném úseku a překročení hranice povolené rychlosti v měřeném úseku tvoří jeden přestupek (potažmo jeden správní delikt). O nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí tedy nemůže být řeč.
84. Možná odchylka měřicího zařízení 3 km/h vyplývá návodu k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, který provedl krajský soud jako důkaz při jednání (viz bod 2. Certifikátu – Základní metrologické charakteristiky).

5. Vady výroku

85. Pokud jde o navazující námitku, že v důsledku předchozího žalobního tvrzení není z rozhodnutí správního orgánu I. stupně patrné, že k překročení rychlosti mohlo dojít mimo úseky, kde platil rychlostní limit, a že je z toho důvodů nepřezkoumatelný pro

nesrozumitelnost, krajský soud znovu opakuje, že žalobkyně pomíjí skutečnost, že se jednalo o úsekové měření rychlosti, jehož principy soud shora ozřejmil. Navíc ze shora uvedených závěrů krajského soudu plyne, že k takové situaci vůbec nedošlo, neboť celý měřený úsek procházel zastavěným územím ve smyslu zákona o silničním provozu, v celém úseku tak platil rychlostní limit 50 km/h. Kde mělo k přestupkovému jednání dojít, tak bylo žalobkyni sděleno způsobem zcela srozumitelným.

6. Retroaktivita

86. Tato žalobní námitka byla žalobkyní vznesena ve zcela obecné rovině. Žalobkyně namítá, že v mezidobí od spáchání správního deliktu do vydání rozhodnutí nabylo účinnosti několik novel právních předpisů, na základě kterých bylo rozhodováno.
87. Odkázala na novelu zákona o silničním provozu č. 298/2016 Sb. a novely zákona o přestupcích č. 191/2016 Sb., č. 178/2016 Sb. a č. 204/2015 Sb. Vůbec však neuvedla, v čem by právní úprava, kterou přinesly zmíněné novely, měla být pro ni příznivější. Není ani povinností správních orgánů, aby se při každé novele předmětného právního předpisu ve zcela teoretické rovině touto problematikou zabývaly. A nemůže tak učinit ani krajský soud, protože z obsahu žalobní námítky nelze seznat, co konkrétně má žalobkyně na mysli.
88. Pokud jde o ustanovení, dle něhož jí byla uložena konkrétní výše pokuty, odkázal správní orgán na ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, který byl ke dni jeho rozhodnutí v účinnosti. V době spáchání přestupku však byla výše pokuty za daný přestupek upravena v § 125c odst. 4 písm. e) téhož zákona.
89. Předně krajský soud považuje za souladné se zákonem, pokud správní orgán vycházel z právní úpravy účinné ke dni svého rozhodování. Celá polemika o právní úpravě výhodnější pro žalobkyni je však zcela nedůvodná, protože obě shora citované právní úpravy stanovily, že za daný přestupek se ukládá pokuta ve výši od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Obě právní úpravy (tedy ta, která byla v účinnosti ke dni spáchání přestupu, jako i ta, která byla v účinnosti ke dni rozhodnutí správního orgánu I. stupně) byly ohledně rozmezí, v němž mohla být uložena pokuta, zcela identické, nelze tedy hovořit o tom, že by některá z nich byla pro přestupce výhodnější. K žádnému porušení práv žalobkyně v tomto směru tedy ani teoreticky dojít nemohlo.

7. Šablony

90. Krajský soud rozhodně nemůže se žalobkyní souhlasit v tom, že by rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla „šablonovitá“ a že nepředstavují výsledek jejich tvůrčí činnosti. Z obsahu obou rozhodnutí je zřejmé, že zohledňují individuální a specifické skutečnosti daného případu a reagují na ně. Je pochopitelné a logické, že rozhodnutí, která jsou výsledkem správních řízení s typově stejným předmětem, obsahují řadu shodných formulací i dokonce celých pasáží, neboť v obecné rovině řeší shodné otázky, zejména se to týká otázek právního posouzení.

8. Rozhodovací praxe

91. Žalobkyně označila rozhodnutí žalovaného rovněž za překvapivé, neboť žalovaný údajně konstantně v odvolacím řízení zrušuje napadená rozhodnutí, pokud správní orgán neprovedl při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy, které užije při rozhodování. Žalobkyně avizovala, že k této otázce předloží důkaz při jednání, ze soudního jednání se však omluvila.

92. K otázce neprovedení důkazů správním orgánem mimo ústní jednání uvádí krajský soud následující. Pokud jde o listiny založené ve správním spisu, krajský soud ověřil, že na č. l. 22 správního spisu je založen protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání podle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu, v němž správní orgán uvedl, že provedl důkazy předloženým oznámení o přestupku v dopravě na č. l. 1 správního spisu včetně přiložené fotografické dokumentace na čl. 2 správního spisu a výpisem z karty osobního motorového vozidla žalobkyně na čl. 3 správního spisu a popsal, co z těchto důkazů zjistil.
93. K této problematice je třeba předně připomenout znění ustanovení § 51 odst. 2 věty první správního řádu: *„O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.“* O dokazování spolu s poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí byla žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce před vydáním prvostupňového rozhodnutí vyrozuměna (písemností ze dne 5. 9. 2016), ona ani její zmocněnec se ke správnímu orgánu nedostavili a svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí nevyužili.
94. Ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu zní: *„O ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.“*
95. Ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu zní: *„O provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.“*
96. Citovaná ustanovení tak nastolují otázku, jakou formou má být ve správním spisu zaznamenáno provedení důkazu listinou mimo jednání, zda se tak má stát formou protokolu nebo záznamu. Dle krajského soudu není nutné trvat na formě protokolu, neboť tím by se ustanovení § 53 odst. 6 věty první správního řádu stalo obsoletním a bylo by třeba je považovat za legislativní chybu. Toto ustanovení naopak má svůj smysl, neboť pamatuje na situace, kdy správní orgán provádí dokazování mimo jednání bez přítomnosti jakékoliv další osoby a jde o provedení důkazu listinou. Za takové situace postrádá smysl tento úkon formalizovat protokolem a správní orgán o provedení důkazu listinou mimo jednání učiní pouze záznam, jak mu ukládá ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu. Důkaz je pak proveden tak, že se oprávněná úřední osoba seznámí s obsahem listiny. Logickou návaznost pak má druhá věta ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu, dle které v případě přítomnosti dalších osob při provádění důkazu listinou se listina přečte nebo se sdělí její obsah.
97. Navazující otázkou je otázka obsahu záznamu o provedení důkazu listinou. Zatímco ustanovení § 18 odst. 2 a 3 správního řádu podrobně uvádějí náležitosti protokolu, náležitosti záznamu zákon neuvádí. Není třeba při dokazování listinami mimo jednání v nepřítomnosti dalších osob tyto listiny číst (což vyplývá již z důvodů uvedených v předchozím odstavci), není třeba popisovat vše, co bylo dokazováním zjištěno, jaké závěry z něho vyplynuly, ani uvádět úvahy správního orgánu. Takové náležitosti správní řád nepožaduje ani k protokolu, ani u záznamu. Rovněž lze uvést, že ani v civilním a správním soudnictví nejsou na protokolaci kladeny takové nároky, pouze se uvede seznam listin provedených k důkazu s uvedením jejich čísla listu. Popis provedených

důkazů, co jimi bylo zjištěno, jaké závěry z dokazování vyplynuly a jakými úvahami se správní orgán řídil, to vše má své místo až v samotném rozhodnutí správního orgánu.

98. Přestože má krajský soud za to, že listinné důkazy založené ve správním spisu a zmíněné, resp. hodnocené, v odůvodnění předmětných správních rozhodnutí tak v průběhu správního řízení provedeny byly (byť ne všechny z nich z formálního hlediska procesně správným způsobem, když je správní orgán nejmenoval v protokolu ze dne 4. 10. 2016 o provedení důkazů mimo ústní jednání, ani o nich neprovedl záznam), v řízení před soudem dokazování těmito listinami zopakoval (viz protokol o jednání před soudem ze dne 21. 3. 2019).
99. K této otázce lze poukázat i na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007-337, na něž zdejší krajský soud odkazuje a s nimiž se ztotožňuje: *„Na základě obsahu správního spisu soud přisvědčuje žalobcově tvrzení, že o provádění důkazů listinou nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 věty první správního řádu. Ve spise jsou založeny toliko listiny, jimiž byl proveden důkaz, nikoli formální záznam o provedení důkazů těmito listinami. Jde tedy o porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 53 odst. 6 správního řádu), nicméně charakter tohoto pochybení sám o sobě neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí; jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by k takovému ataku zákonnosti mohlo dojít, přitom soud nezjistil. I v případě, že by žalovaný o provádění důkazů listinami pořídil záznam, důkazní situace by se nijak nezměnila, tj. žalovaný by vycházel z týchž důkazů, z jakých vycházel, podklad rozhodnutí by byl materiálně týž, v napadeném rozhodnutí by bylo obsaženo totéž odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení vyplývá, že důkazy provedeny byly, žalobce přitom s nimi byl poté, kdy se staly součástí správního spisu, seznámen.“* Z uvedeného plyne, že i v případě, že není učiněn záznam o provádění důkazu listinou, nemělo by to samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Rovněž je podstatné, že žalobkyni byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Tohoto práva však nevyužila.
100. Žalobkyně dále namítla, že bylo rozhodováno v rozporu se zákazem libovůle, když žalovaný za této situace nezrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoliv tento orgán neprovedl jako důkaz všechny podklady rozhodnutí. Krajskému soudu je z dříve u zdejšího soudu projednávaných obdobných věcí (např. pod sp. zn. 30 A 124/2016, sp. zn. 30 A 126/2016 nebo sp. zn. 30 A 152/2016) známo, že žalovaný původně zastával názor, že jde o pochybení, pokud správní orgán neprovede dokazování formou detailně vypracovaného protokolu a že nestačí provedení záznamu. Jak je uvedeno již v předchozích odstavcích, vyhotovení či absence záznamu nebo protokolu o provádění důkazu listinou však nemá na zákonnost rozhodnutí vliv. Skutečnost, že žalovaný svůj předchozí nesprávný názor na tuto otázku korigoval pod vlivem judikatury, není nic neobvyklého a dokonce jde o stav žádoucí. Rovněž žalobkyni, resp. jejímu zástupci, který zastupuje opakovaně právě ve věcech obdobných správních deliktů provozovatelů vozidel, je z věcí, ve kterých zastupoval, tento stav dobře znám, a nemůže být pro něho proto ani překvapivý. Žalovanému lze pouze vytknout, že důvod změny svého postoje v této otázce v odůvodnění rozhodnutí výslovně nezmínil, nicméně tento nedostatek nezpůsobil nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jak žalobkyně namítala. V daném případě nešlo o správní praxi zakládající legitimní očekávání jako ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a kterou by byl správní orgán vázán. Za tuto ustálenou správní praxi zakládající legitimní

očekávání totiž nelze považovat postup v několika případech nebo po určité období, který vybočuje ze zákonem stanovených mezí nebo je v rozporu s výkladem zákona zastávaným judikaturou.

101. Krajský soud tak uzavírá, že ani tuto žalobní námitku důvodnou neshledal.

9. Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

102. Žalobkyně namítala omezení svých procesních práv, když jí bylo oznámeno, že: *„Za účelem seznámení se spisovým materiálem a vyjádření k podkladům se můžete dostavit na hlavní budovu Městského úřadu, náměstí T. G. Masaryka čp. 38, odbor dopravy a silničního hospodářství, dopravní přestupky č. dveří 104, a to v uvedených dnech a úředních hodinách: Pondělí – od 08:00 do 17:00 hod., Úterý – od 08:00 do 11:30 hod., Středa – od 08:00 do 17:00 hod., Čtvrtek – od 08:00 do 11:30 hod., Pátek – od 08:00 do 11:30 hod. [...] Doporučuji před návštěvou správního orgánu upřesnit termín Vašeho vyjádření se k podkladům rozhodnutí na shora uvedeném telefonním čísle, kdy je možné si dohodnout i jiný čas.“*

103. Nutno podotknout, že si žalobkyně výše citovaný pokyn správního orgánu I. stupně vykládá mylně. Správní orgán jí touto zprávou nesdělil, že pokud chce využít svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je tak možno učinit pouze osobně a na výše uvedeném místě v určitém čase, ale poskytl jí možnost osobního vyjádření se ve věci. To plyne i z dalšího textu přípisu, v němž správní orgán uvedl: *„V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu máte možnost před vydáním rozhodnutí se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Podle ustanovení § 36 správního řádu jste oprávněn navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko. K využití práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu Vám stanovuji lhůtu 5 pracovních dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání, nejpozději však do dne 11. 10. 2016 včetně.“* Z tohoto je zřetelně patrné, že správní orgán dal najevo, že lze podat i případná písemná či jiná podání, ale ta musí být správnímu orgánu doručena taktéž do určeného data (11. 10. 2016).

104. Krajský soud dále podotýká, že žalobkyně se mohla se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byla správním orgánem I. stupně řádně vyrozuměna v poučení ze dne 5. 9. 2016. To, že správní orgán žalobkyni takto vyzval k seznámení s podklady rozhodnutí nelze považovat za omezení práv žalobkyně, ba naopak.

105. V případě jakýchkoliv pochybností pak žalobkyni nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktovala a jemu nejasnou skutečnost si ozřejmila. Jakékoliv její konstrukce o nedostatečném vymezení a rozsahu úředních hodin a o důvodech nemožnosti z její strany dostavit se ve vymezeném čase ke správnímu orgánu jsou tak zcela bez relevance. Dlužno dodat, že ustanovený zmocněnec žalobkyně je zmocněncem s praktickými zkušenostmi ze správních řízení o správních deliktech na úseku dopravy, proto mu tento postup měl být znám.

10. Zásada bezprostřednosti

106. V další námitce žalobkyně uvedla, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za její osobní účasti.

107. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého „ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. března 2016, čj. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: „... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“

108. Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídít jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“

Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudek

ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013-36, nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastníku řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídít ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, nebo ze dne 21. 8. 2014, čj. 10 As 16/2014-25 nebo ze dne 22. 10. 2008, čj. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, čj. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“

109. Z uvedeného tedy vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídít. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy a to i soudem zdejším, jak na to upozorňovala žalobkyně.
110. V posuzované věci deliktní jednání spočívalo v překročení nejvyšší povolené rychlosti zjištěné automatizovanými technickými prostředky, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ, jenž byl spolehlivě prokázán listinami založenými ve správním spisu a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobkyně. Ta se mohla se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení se s podklady

rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byla správním orgánem I. stupně řádně poučena. To, že žalobkyně v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* svá práva nevyužila, nemůže vytykat správním orgánům.

111. Pokud pak žalobkyně dále tvrdila, že „*I pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení*“, nutno konstatovat, že žalobkyni či jejímu zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li nyní proto, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje.
112. Dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostal, o čemž svědčí obsah jeho přípisu ze dne 5. 9. 2016. Žalobkyně se mylí, pokud vytyká správnímu orgánu, že toto oznámení mělo obsahovat výslovné poučení o tom, že se provádění dokazování mimo ústní jednání může žalobkyně zúčastnit. Takovou povinnost správní řád neukládá. V uvedeném oznámení správní orgán I. stupně mimo jiné přesně popsal v jakou hodinu a v jaké místnosti budou důkazy prováděny a žalobkyni dle krajského soudu muselo být z takového oznámení účastníkovi řízení zřejmé, že je jí tato skutečnost, spolu s uvedenými detailními informacemi, sdělována právě proto, aby se dokazování mohla zúčastnit.
113. Za shora popsanych okolností tedy nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobkyně nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ta se mohla opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a uplatňovat příslušnou argumentaci v průběhu celého správního řízení. Žalobkyně však zůstala ve správním řízení pasivní a nereagovala ani na výslovné oznámení o možnosti zúčastnit se seznámení s podklady pro rozhodnutí. To jen podtrhuje účelovost dané žalobní námítky.

11. Protiústavnost

114. V dalším ze žalobních bodů žalobkyně namítala, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
115. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se Ústavní soud již zabýval. V nález ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 neshledal nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo shledáno ústavně konformním.
116. Lze dodat, že Ústavním soudem již byla posuzována i ústavnost ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu ustanovení § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

12. Nezákonnost a vadnost změřených rychlostí motorového vozidla

117. V tomto žalobním bodu vznesla žalobkyně několik různorodých námitek, když některé z nich byly částečným opakováním námitek shora již vypořádaných. Jejich podstatou byla polemika žalobkyně s některými tvrzeními a závěry, které uvedl správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí. Žalobkyně povětšinou zpochybňuje jejich správnost, často ovšem ve zcela obecné a hypotetické rovině, bez konkrétních důkazů a tvrzení závěry správního orgánu zpochybňujících. V souvislosti s tím krajský soud znovu připomíná shora již uvedenou premisu, že primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu, pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů či tvrzení správního orgánu zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy.
118. a) Dle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinná informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem zveřejnit. Správní orgán I. stupně k tomu uvedl, že po uzavření veřejnoprávní smlouvy dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkov Hradiště, jejímž předmětem byla dohoda o úsekovém měření rychlosti projíždějící vozidel v obci Choustníkov Hradiště Městskou policií Dvůr Králové nad Labem, byla tato smlouva zveřejněna na úředních deskách obou obcí. Současně měla být veřejnost informována v místních médiích, která správní orgán přesně konkretizoval. Odkázal také na webové stránky města Dvůr Králové nad Labem, kde jsou umístěny a veřejně přístupny všechny podklady a dokumenty vztahující se k úsekovému měření rychlosti jízdy v působnosti města Dvůr Králové nad Labem.
119. Tato tvrzení zpochybňovala žalobkyně pouze tím, že zmíněnou veřejnoprávní smlouvu při sepisu žaloby na webových stránkách uvedených obcí nenašla. Toto tvrzení samozřejmě není způsobilé zpochybnit shora uvedená tvrzení správního orgánu. Správní orgán uvedenou veřejnoprávní smlouvu založil do správního spisu, krajský soud důkaz touto listinou zopakoval. Bez nejmenších problémů pak na webových stránkách města Dvůr Králové nad Labem (www.mudk.cz), jakož i na webových stránkách obce Choustníkov Hradiště (www.choustnikovohradiste.cz), našel informace o místech, kde je úsekové měření prováděno. Důkazy o tom provedl při jednání. K provedení důkazu spočívajícího ve čtení zpráv z novin, kde měly být informace o úsekovém měření rychlosti v obci Choustníkov Hradiště uveřejněny, soud nepřistoupil, neboť to s ohledem na shora uvedené považoval za naprosto nadbytečné.
120. b) Dle § 79a zákona o silničním provozu je policie a obecní policie oprávněna za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích měřit rychlost vozidel. To může být realizováno různým způsobem, tomu uvedené znění zákona vůbec nebrání. V praxi jde buď o měření rychlosti okamžité, nebo o měření rychlosti průměrné (tzv. úsekové měření rychlosti). Princip úsekového měření rychlosti popsal krajský soud již shora. Nemá tedy žalobkyně pravdu v tom, že zákon tzv. úsekové měření rychlosti neumožňuje (a to jenom proto, že tento pojem není zákonem výslovně definován).
121. c) K návrhu žalobkyně provedl krajský soud při jednání důkaz Smlouvou o nájmu zařízení a poskytování služeb, uzavřenou mezi společností Gemos CZ, s. r. o., coby

pronajímatelem, a městem Dvůr Králové nad Labem, coby nájemcem, ze dne 2. 12. 2013, včetně příloh této smlouvy.

122. Obsah těchto listin vyvrací obavu žalobkyně, že není zřejmá míra a kvalita participace výrobce a vlastníka použitého rychloměru, společnosti GEMOS CZ, spol. s r. o., na měření rychlosti v obci Choustníkovo Hradiště, tedy zda byl v daném případě respektován § 79a zákona o silničním provozu či nikoliv.
123. Dle citovaného zákonného ustanovení je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
124. Z obsahu shora uvedené smlouvy je zřejmé, že domněnka žalobkyně (navíc ničím nepodložená), že by na měření rychlosti v uvedené obci fakticky participoval soukromý vlastník rychloměru, je lichá. Krajský soud nepovažuje za nutné citovat celé znění citované smlouvy čítající (včetně příloh) vícero stran, konkrétně proto poukazuje zejména na její článek IV. - Předmět smlouvy, kdy např. z jeho bodů 6. až 8. je zřejmé, že pronajímatel rychloměru nemůže žádným způsobem zasahovat do získávání důkazů a že celý proces jejich shromažďování je zcela pod kontrolou městské policie. Z obsahu smlouvy plyne, že vlastník rychloměru nemá možnost měření rychlosti ani výstupů z něho ovlivňovat, ani do chodu měřicího zařízení zasahovat. I z vyjádření žalovaného pak plyne, že záznamy o provedených měřeních jsou automaticky generovány a zobrazovány v systému městské policie. Soukromoprávní subjekt tedy správnímu orgánu pouze poskytuje technické prostředky nezbytné pro výkon předmětné činnosti, tj. měřicí zařízení a software.
125. Souhlas obce Choustníkovo Hradiště s prováděním úsekového měření rychlosti na jejím území strážníky Městské policie Dvůr Králové nad Labem pak byl dán několikrát již zmiňovanou veřejnoprávní smlouvou ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště. Irelevantními byly návrhy žalobkyně na provedení výsledku starosty obce Choustníkovo Hradiště a vedoucího městské policie Dvůr Králové nad Labem k této problematice.
126. d) V tomto žalobním bodu namítala žalobkyně porušení svého práva na soukromí dle čl. 7 Listiny základních práv a svobod a práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním osobních údajů dle čl. 7 Listiny, ke kterému dle jejího názoru dochází v důsledku plošného a hromadného fotografování všech motorových vozidel (včetně osádky vozu, poznávací značky atd.) projíždějících danou obcí, kde je umístěno automatické měřicí zařízení, a to i těch, která se žádného protiprávního jednání nedopustí.
127. Dle § 24a odst. 1 zákona o obecní policii zpracovává obecní policie osobní údaje, které potřebuje k plnění úkolů podle tohoto nebo zvláštního zákona. Dle odst. 2 téže normy obecní policie poskytuje osobní údaje podle odstavce 1 policii, orgánům obce a dalším orgánům veřejné moci, je-li to nutné k plnění jejich úkolů. Dle § 24b odst. 1 téhož zákona je obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu.

128. Ve spojení s již citovaným ustanovením § 79a zákona o silničním provozu je tedy zřejmé, že k činnosti, kterou žalobkyně obecní policii vytýká, tedy k pořizování obrazových záznamů motorových vozidel v souvislosti s měřením jejich rychlosti, je obecní policie zákonem výslovně zmocněna a oprávněna, a to včetně zpracovávání údajů, které k plnění svých úkolů dle zákona o obecní policii nebo jiného zvláštního zákona potřebuje.
129. **e)** Krajský soud nesouhlasí se žalobkyní v tom, že dopravní značky IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“ ve smyslu vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, slouží pouze k označení stacionárního měření rychlosti. Takový závěr nemá ani v zákoně o silničním provozu, ani v uvedené vyhlášce, žádnou oporu. Krajský soud vyhověl návrhu žalobkyně a provedl důkaz Návodem k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o. včetně certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012. Tvrzení žalobkyně, že k měření rychlosti došlo v rozporu s uvedeným návodem, zůstala ve zcela obecné rovině, jedná se o pouhé spekulace působící navíc dosti účelovým dojmem.
130. **f)** Stejně spekulativní jsou pak úvahy žalobkyně v tom směru, že nebylo ověřeno, zda měřící zařízení bylo řádně udržováno, např. zda byly řádně čištěny čočky kamer. Žalobkyně nepřinesla jediný důkaz o tom, že by tomu tak býti nemělo, tedy že by údržba měřícího zařízení měla být zanedbána. Provádět žalobkyní navržený důkaz spočívající v protokolech o údržbě měřícího systému a o čištění čoček kamer tak nebylo na místě.
131. **g)** Na tomto místě žalobkyně v podstatě zopakovala svoje tvrzení vznesené pod písm. b) tohoto žalobního bodu, tedy že úsekové měření rychlosti není výslovně zakotveno v právním řádu, tedy ani skutková podstata přestupku spočívající v překročení nejvýše dovolené rychlosti na základě tohoto typu měření rychlosti. Krajský soud tak odkazuje na své vyjádření k dané problematice uvedené shora k bodu b) a opakuje, že platná právní úprava nebrání tomu, aby měření rychlosti jedoucích vozidel probíhalo různými způsoby, ať už měřením rychlosti okamžité, nebo měřením rychlosti průměrné (tzv. úsekové měření rychlosti). Druhá z uvedených metod je v zásadě pro řidiče vozidel příznivější, neboť eliminuje třeba i náhodný exces (vyvolaný např. výjimečnou situací na pozemní komunikaci), v jehož důsledku dojde k překročení povoleného rychlostního limitu pouze na jednom místě či ve velmi krátkém úseku.
132. **h)** Pokud jde o poslední námitku zpochybňující pověření osoby, která se jménem Policie ČR vyjádřila k návrhům úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel, s níž žalobkyně přišla až v žalobě, krajský soud rovněž opakuje shora již vyslovené, tedy že správní orgán není povinen vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). A to žalobkyně v souvislosti s uvedenou námitkou neučinila, její stručné zpochybnění shora uvedené skutečnosti zůstalo ve zcela obecné rovině, nepodpořeno ani žádným doplňujícím objasněním, jak k této úvaze dospěla. Za zcela

nadbytečné tak krajský soud považoval provedení navržených důkazů spočívajících ve čtení sbírky rozkazů a organizačního řádu příslušné policejní složky.

133. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
134. Žalobkyně v závěru svého návrhu požadovala, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jejího i jejího obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

VI. Náklady řízení

135. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 21. března 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu